

Milí bratři, milé sestry, milé děti, zdravím vás do vašich domovů apoštolským pozdravem:

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Introit: Žalm 24:1-5

Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. ² To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy. ³ Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? ⁴ Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě. ⁵ Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy.

Píseň (1): Ž 8

Modlitba:

Hospodine, štědrý Bože! Tvé srdce i tvé ruce jsou pro nás stále otevřeny. A my přijímáme. Děkujeme ti za dnešní ráno, které vůbec nemuselo nastat, ale tys nám ho daroval. Děkujeme ti za jídlo, šaty a obydlí. Děkujeme ti za blízké lidi, s kterými se sice žel v těchto dnech tak často nevidáme, ale na které myslíme, modlíme se za ně – oni myslí na nás a modlí se za nás. Děkujeme za poselství evangelia. Všude mohla vládnout jen tma hříchu a smrti, ale tys do našeho světa poslal svého Syna Ježíše Krista, který přinesl tvé světlo a věčný život. Dokonce se za nás obětoval. Ale tys ho smrti nenechal. On žije s námi. A z jeho blízkosti pramení veškerá naše duchovní radost. Děkujeme za dar Ducha svatého, který k nám, jak doufáme, dnes bude promlouvat slovy Písma.

A prosíme tě: Požehnej našemu dnešnímu malému shromáždění. A žehnej všem našim bratrům a sestrám, kteří k tobě také volají a tobě naslouchají. Amen.

1. čtení: Skutky 16:40-17:15

Píseň (2): 667

Hlavní (2.) čtení: 1.Tesalonickým 1:1-10

Kázání:

ÚVOD: SVOBODNÉ MĚSTO TESALONIKA

Milí bratři, milé sestry,

z prvního čtení jsme se dozvěděli, že apoštol Pavel při své druhé misijní cestě kázal evangelium také v makedonské Tesalonice.¹ To se na jednu stranu setkalo s velkým ohlasem. Především mnozí pohané uvěřili v Pána Ježíše. Ovšem mezi tamními Židy Pavel nenašel mnoho těch, kterým by Bůh otevřel srdce pro evangelium. Většina byla pobouřena a podnítila nenávist u občanů toho města proti právě obráceným křesťanům. Pavel co nejdříve odcestoval do Beroje, kam ho však tesaloničtí Židé pronásledovali.

A tak Pavel v Tesalonice pobyl jen docela krátký čas. Z Písma už nevíme o tom, že by se s tamními křesťany, kteří tak hltali jeho zvěst, někdy znovu potkal tvář v tvář. Proto je 1. list do Tesaloniky přímo prosycen Pavlovým steskem po těch lidech. Apoštol je smutný z toho, že tyto své bratry a sestry nemůže vidět, mluvit s nimi, naslouchat jim, vyučovat je, povzbuzovat a potěšovat je.

Tento jeho dopis datujeme do roku 50 po Kr., asi 4-6 měsíců poté, co v Tesalonice sám kázal. Jedná se tedy o vůbec nejstarší dochovaný list apoštola Pavla. A místo sepsání? Zřejmě Korint. (Sk 18:5;1Te 1:8)

¹ Dnešní Soluň, druhé největší město Řecka. Rodiště bratrů Cyrila a Metoděje, kteří v roce 863 přinesli světlo evangelia i k nám.

A co víme o tehdejší město Tesalonika? Bylo to významné makedonské přístavní město. V Pavlově době však Makedonie již dvě století patřila pod římskou správu. Ovšem Tesalonika byla výjimečná. Měla status svobodného města, což přinášelo především tři výhody. Za prvé: Tesalonika nemusela platit daně Římu. Za druhé: Město přímo nespravovali Římané, ale vedli jej významní tesaloničtí občané, volení lidem. A za třetí: Město nehlídala žádná římská vojenská posádka. Možná se ptáte: *Čím si takovou míru svobody Tesalonika zasloužila?* Odpověď zní: Svou dlouhodobou loajalitou vůči římským okupantům. Tesaloničtí si této jisté dávky nezávislosti patřičně vážili. Chránili ji jako oko v hlavě. A právě to je cítit i z Lukášova vyprávění o Pavlově pobytu v Tesalonice. Židé přece o Pavlovi a prvních křesťanech prohlásili:

- *Ti, kteří pobouřili celý svět, přišli i k nám, a Jáson je přijal do svého domu! ⁷ Ti všichni porušují císařova nařízení, protože tvrdí, že pravým králem je Ježíš.* (Sk 17:6-7)

A hned bylo celé město vzhůru nohama! Tesaloničtí občané totiž měli strach, že se tato protivládni hesla donesou až k uším římských občanů, kterých v tom městě nebylo zrovna málo. A římský občané to jistě rádi pošlou dál – až k uším samotného císaře Klaudia. A po nezávislosti bude rázem veta!

Křesťané v Tesalonice tedy téměř ve stejnou dobu, kdy uvěřili v Ježíše Krista, zakusili nepřátelství od druhých lidí. Zažili pronásledování od těch, kterým záleželo více na spokojeném životě než na pravdě a spasení. Ještě jim stéká duchovní mléko po bradě (1Pt 2:2) a už procházejí prvními zkouškami, které prověří pravost a pevnost jejich víry.

I. NE CHVÁLA LIDÍ, ALE VDĚČNOST BOHU

A teď k dopisu samotnému. My jsme slyšeli celou 1. kapitolu, což je vlastně dlouhý a obsáhlý úvod k celému listu. Bratři a sestry, až někdy budete mít čas, zkuste si porovnat jednotlivé úvody Pavlových dopisů. Na první přečtení zní všechny velmi podobně. Ale je v nich veliký rozdíl. Tak například římským křesťanům se Pavel na začátku svého dopisu představuje a doporučuje, protože je osobně nezná. (Ř 1:1-4) Korintské křesťany zase brzy napomíná. (1K 1:10) Pro křesťany v Galacii nemá dobrého slova, protože ho pořádně naštváli. (Ga 1:6-9) A tesalonické křesťany? Ty v úvodu svého dopisu velmi chválí. No, chválí? Skutečně Pavel ty lidi chválí? Je to správné slovo? Možná správné slovo pro naši dobu, která je plná profesionálních koučů a osobních trenérů, jejichž základní činností je právě povzbuzování a chvála člověka.

Ale v tomto směru apoštol Pavel není dobrý osobní trenér. On totiž ty své bratry a sestry v Kristu nechválí. On za ně děkuje Hospodinu. On za ně vzdává díky Bohu.

- *Pavel, Silvanus a Timoteus tesalonické církvi v Bohu Otcí a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj. ² Stále vzdáváme díky Bohu za vás za všechny a ustavičně na vás pamatujeme ve svých modlitbách.*

Bratři a sestry, vděčnost Bohu – to je skutečný duchovní lék! Právě v této době, kdy jsme unavení z domácího vězení, nejistí a možná i vystrašení z toho, co teprve přijde a co budeme muset řešit, až karanténa pomine, třeba i někdy naštvání na různorodá rozhodnutí vlády... Právě v této době budme Bohu vděční. Apoštol Pavel by také měl na co nadávat. Třeba na to, jak s ním v Tesalonice zacházeli jeho krajané. Mohl dát průchod svému strachu o své čerstvé bratry a sestry v Kristu, kteří zůstali v Tesalonice a které už od jejich obrácení neviděl. Mohl jim psát pořád dokola, jak je smutný z toho, že s nimi nemůže být. Ale místo toho všeho apoštol začíná svůj dopis slovy vděčnosti.

Jen si to shrňme: *Komu Pavel děkuje?* Bohu, ne lidem. *Za koho děkuje?* Za všechny své bratry a sestry v Kristu, nejen za některé jedince. *Jakým způsobem za ně děkuje?* Je to jen nějaký pocit vděčnosti? Není. Je to jasně formulovaná modlitba mířená k Bohu, což vyžaduje lidské úsilí. Zatímco pocit vděčnosti nás vůbec nic nestojí. *Kdy za ně Pavel děkuje?* Stále. Každého dne, kdy se spolu se svými spolupracovníky schází k modlitbám. *Kde za ně děkuje?* Daleko od nich.

Díky těmto modlitbám je však s nimi duchovně spojen.

A nakonec: *Za co přesně Bohu děkuje?* Poslechněme si to ještě jednou:

- ³ ***před Bohem a Otcem našim si připomínáme vaši činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději v našeho Pána Ježíše Krista.***

Pavel je vděčný za to, že Bůh těm lidem dal nový život v Kristu. Nový život, který je vidět, který se navenek projevuje, a z kterého mají užitek jak lidé ve sboru (slouží si navzájem), tak i lidé mimo sbor (slouží svým bližním). Je to *víra*, která se projevuje či potvrzuje dobrými skutky. Je to *láska*, která se namáhá. *Láska*, která posiluje druhé lidi a zároveň vysiluje toho, který miluje. Je to *naděje*, která se nedá odradit nepříjemnostmi, které život víry přináší. *Naděje* v Kristu, která s problémy paradoxně roste. Čím víc těžkostí, tím větší naděje. To jsou ty nejdůležitější křesťanské ctnosti, které v nás probouzí a utvrzuje Duch svatý – skrze Boží slovo. A Pavel děkuje Bohu, že toto úžasné dílo milosti v těch lidech započal.

Bratři a sestry, když děkujeme Bohu za naše souvěrce, za co přesně děkujeme? Určitě často za to, že jim Bůh dopřál tělesné zdraví. Ale u toho nesmíme skončit. Děkujeme Pánu za sebe navzájem, že v nás stále znovu probouzí a posiluje právě víru, naději a lásku.

II. PĚT DŮKAZŮ BOŽÍHO VYVOLENÍ

Pokročme. Pavel dál píše:

- ⁴ ***Víme přece, bratří Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným.***

Kraličtí překládají doslovně:

- *Vědouce, bratří Bohu milí, o vyvolení vašem.* (1Te 1:4)

Tak to je síla, bratři a sestry! Jak apoštol, člověk jako my, člověk z masa a kostí, může vědět, koho Bůh v Kristu vyvolil? Jak si může být jistý, že právě tesalonické křesťany Bůh povolal? Není to přímo drzost volající do nebe? Copak vyvolení ke spáse není skrytý Boží úrdek, o kterém ví jen Bůh sám?

No, je i není. Písmo sice říká, že Bůh ve své věčnosti, dávno před stvořením světa, vyvolil ty, které ze své milosti zachrání a skrze Krista je přivede do svého království. (Ef 1:3-4) Ale jeho věčné rozhodnutí se v naší časnosti naplňuje, postupně odhaluje a projevuje. Apoštol Pavel zažil, na vlastní oči viděl a slyšel, že právě tesaloničtí jsou Bohem vyvolení a milovaní. Podle čeho to poznal? Na základě čeho si byl tak jistý?

Za prvé: Když jim kázal evangelium o Pánu Ježíši, Duch svatý se k těm jeho kázáním mocně přiznával. Pavel píše:

- ⁵ ***neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti.***

Duch svatý byl při díle. Mocný Bůh působil skrze apoštola a jeho spolupracovníky. Nic nechybělo. Zřejmě se udály i nějaké zázraky, ty vznešené projevy Boží přítomnosti. Bůh se zkrátka přiznal ke sloům evangelia, které Pavel se svými druhy zvěstoval.

Za druhé: Bůh otevřel srdce Pavlovým posluchačům. Oni neslyšeli o Ježíši Kristu jen svými ušima. Žádné „*jedním uchem tam a druhým ven.*“ Ne! Slovo Boží se chovalo jako žížala. Zavrtalo se do nitra lidí, jako se žížaly zavrtávají do země. Ti lidé v radosti Ducha svatého přijali evangelium. A to uprostřed veliké tísně! Těžké okolnosti spojené s přijetím Krista je neobraly o radost ze spásy.

- ***Víte, jak jsme si kvůli vám počínali, když jsme byli u vás. ⁶ A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého.***

Za třetí: Jejich víru Bůh nechal hned tříbit životními těžkostmi, nepřátelstvím druhých lidí, perzekucí stran místních úřadů. A oni se osvědčili. Necukli. Nevzdali se Pána Ježíše. A především se tímto svým pevným postojem stali dobrým příkladem pro své bratry a sestry ve víře, kteří se o nich postupně dozvídali.

Pavel říká:

- ⁷ ***Tak jste se stali příkladem všem věřícím v Makedonii a v Acháji.***

Za čtvrté: Oni sami začali zvěstovat evangelium. Boží dobrá zpráva o spáse v Ježíši Kristu se u nich nezastavila. Naopak. Bůh si je ihned začal používat k tomu, aby zvěst sami nesli dál. K lidem kolem nich.

- ⁸ *Od vás pak se slovo Páně rozeznělo nejen po Makedonii a Acháji, ale o vaší víře v Boha se ví všude, takže není třeba, abychom o tom vůbec mluvili.*

A pozor! Apoštol Pavel není zdaleka jediný, kdo si myslí, že tito křesťané skutečně patří Bohu. Jednak tento dopis píše spolu se svými bratry, kteří jsou téhož názoru, co se týče křesťanů z Tesaloniky. A navíc mnozí další lidé sami šíří povzbudivé zvěsti o životě víry těchto čerstvých křesťanů:

- ⁹ *Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému ¹⁰ a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu.*

A tak tedy **za páté:** Tito křesťané se rozloučili s uctíváním bohů a model, které uctívali předtím. Odvrátili se od nich. Obrátili se od nich k jedinému živému Bohu, k Hospodinu. A jemu začali sloužit. To jim ovšem muselo přinést mnoho těžkostí – v rodině, v zaměstnání, v soukromí, stejně jako na veřejnosti. S Hospodinem je totiž potíž: On je Bůh žárlivý. (Ex 20:1-6) Nesnese vedle sebe žádné další bohy či modly. A člověk se nejednou v životě musí rozhodnout, zda bude dál sloužit Hospodinu i za cenu obtíží a těžkostí, nebo raději zvolí tu příjemnější a pohodlnější cestu ústupků, kompromisů, posedávání na více židlích, což ovšem k životu s Bohem nakonec nevede.

Jak píše Pavel: Tyto tesalonické křesťany zřejmě držela nad vodou víra v brzký příchod Pána Ježíše, kterému svěřili svůj život. Hněv lidí totiž není nic proti přicházejícímu Božímu spravedlivému hněvu, který jednou padne na celý svět. A tak oni raději sem tam snesou nějakou tu ránu od lidí, než aby přestali sloužit Pánu Ježíši, tomu ukřižovanému a vzkříšenému Pánu, jehož slavný příchod se blíží.

III. JAK JSME NA TOM MY SAMI?

Bratři a sestry, zamysleme se nad tím, jaké znaky Božího povolání jsou vidět na nás. Jak se v našem životě projevuje živý, mocný a láskyplný Bůh? Dotýká se nás silně jeho slovo? Usvědčuje nás a občas i pokořuje? A naopak: Potěšuje a povzbuzuje nás? Umrtnuje v nás Duch svatý starého, hříšného člověka? A roste v nás Kristus? Radujeme se v Duchu svatém i tehdy, když na nás doléhají životní těžkosti? Dokážeme se uprostřed všelijaké tísně radovat v Kristu? Jsme pro druhé křesťany dobrými vzory? Je náš život víry pro lidi kolem nás povzbuzením? Je v nás evangelium uvězněno? Anebo se u nás dlouho neohřeje, protože máme potřebu dělit se o ně s druhými lidmi? A nakonec: Jsme ochotni sloužit živému Bohu i za cenu, že nám tato služba čas od času v tomto světě nepřinese nic dobrého? Nebo je služba Hospodinu pro nás až na druhém místě – přičemž na prvním místě je vlastní pohodlí, klid, hezký a bezproblémový život?

Ne, nebojte se! Pokud na sobě v této chvíli skoro žádné znaky Božího vyvolení nepozorujeme, neznamená to automaticky, že nepatříme Pánu! To v žádném případě! Může to být tím, že jsme k sobě přehnaně kritičtí. To pak je třeba, abychom o svém životě víry mluvili s druhými lidmi, kterým důvěřujeme. Nebo se zrovna nacházíme v duchovním útlumu. Tápeme. Jen plápoláme, či spíš pohasináme. I to se žel křesťanům stává. Klíčové je, abychom vždy znovu povstali, prosili Krista o novou podporu a posilu. On nám ji dá, tomu věrme! Vzkříšený Kristus nám radí:

- ¹ *Vím o tvých skutcích - podle jména jsi živ, ale jsi mrtev.* ² *Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť shledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem;* ³ *rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čiň pokání. Nebudeš-li bdít, přijdu tak, jako přichází zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.* (Zj 3:1-3)

To nejsou chladná slova o přicházejícím a neodvratném soudu! Naopak! Je to Kristovo důrazné a laskavé povzbuzení, abychom se vzchopili. Abychom se ho znovu chytili.

IV. VDĚČNOST BOHU V ČASE ODLOUČENÍ

Ale ještě k jedné věci mě dnes Pavlova slova přivedla. Tak jako Pavel, ani já jsem vás už dlouho neviděl. O některých z vás jsem dokonce od začátku karantény vůbec nic neslyšel. A mohl bych nadávat na to, jak dlouho nás vláda ČR drží dál od kostelů, jak dlouho nám ještě bude zakazovat nedělní shromáždění. Mohl bych vyjadřovat svůj strach z toho, co se s vámi děje a jak se vám asi daří. Mohl bych si stýskat, že jsme se už tak dlouho neviděli. A věřte mi: To všechno v těchto dnech pravidelně na faře dělám!

Ale dnes chci – po vzoru apoštola Pavla – vyjádřit Bohu svou vděčnost. Vděčnost za vás, bratři a sestry. Jsem vděčný Pánu, že si vás ve své moudrosti vyvolil a povolal k životu s Kristem. Že vás přivedl skrze Pána Ježíše Krista k sobě. Že vás pevně drží, aby se vaše víra pod tíhou všelijakých těžkostí a problémů nerozpádla jako domeček z karet. Že díky němu vytrváte – v radosti Ducha svatého. Že z jeho popudu posloucháte slovo Boží, snažíte se podle něj žít, usilujete sloužit živému Bohu a skutečně jste v tom jako sbor příkladem dalším sborům. Že si také z Boží moci zachováte naději, která je ukotvena v Pánu Ježíši Kristu ukřižovaném, vzkříšeném a přicházejícím ve slávě. Jsem za vás vděčný Bohu.

Modlitba:

Chvála tobě, Pane Ježíši Kriste, že nás všechny v této době posiluješ, jsi s námi, mluvíš k nám. Děkujeme tobě za všechny naše bratry a sestry v Kristu. Děkujeme ti za všechny, s kterými za normálních časů tvoříme společenství. Děkujeme ale také za ty, které vidáme jen zřídka. A prosíme tě, aby se ještě na mnohých lidech kolem nás projevilo tvé odvážné povolání, tvá mocná a hluboká láska. Prostě: Ať k životu s tebou povstanou další lidé, Pane Ježíši Kriste! Amen.

Píseň (3): 549

Ohlášky:

Opět posíláme srdečné pozdravy do vašich domovů, bratři a sestry! Začíná nám svítat naděje, že už na konci měsíce dubna bude možné konat bohoslužby. O všech podrobnostech budeme jednat se staršovstvem a včas vás budeme informovat.

V minulém týdnu br. farář vedl pohřeb sestry Anny Světlíkové, která pocházela z Javorníku. Rozloučení proběhlo v úzkém rodinném kruhu na velickém hřbitově. Pán Bůh ať potěšuje zarmoucenou rodinu.

Nadále vkládáme krátká duchovní zamyšlení na náš sborový **youtube kanál: ČCE Javorník nad Veličkou**. Odkaz naleznete např. na našich **sborových webových stránkách**.

(<https://cce-javornik.estranky.cz/>)

Sledujte je a pokud se vám některá líbí, sdílejte je s dalšími lidmi.

Na našich webových stránkách také naleznete odkaz na videa nedělní školy pro děti, která natáčí s. Světlana Greplová.

Br. farář může i v této době vykonávat individuální návštěvy a pastorační péči, případně i vysluhovat v rodinách večeři Páně. Pokud máte zájem o jeho návštěvu či třeba jen o telefonický rozhovor, neváhejte br. faráře Petra Kulíka kontaktovat.

(mobil: 604 708 768; e-mail: petr.kulik@gmail.com)

Dnešní sbírka (19.4.) je určena na potřeby našeho sboru. Přispět můžete bezhotovostně na sborový účet: **1444717349/0800**.

Přímluvné modlitby a Modlitba Páně:

Hospodine,

Děkujeme za Tvé stálé ujištění o Tvé veliké milosti a lásce, kterou k nám neposlušným a hříšným lidem stále máš. Ty sám nám dávej sílu umět se spoléhat plně na Tvé vedení a ptát se na Tvou svatou vůli. Posilňuj všechny, kterým se v životě nedaří najít pravou cestu k životu, která je sice úzká a trnitá, ale jediná vede k Tobě do Tvého království. Prosíme za všechny, kteří trpí ve válečných konfliktech po celém světě, prosíme i za mnohé uprchlíky, kteří utíkají před hrůzou, která se děje v jejich zemi. Dej všem, kteří mají moc, aby dokázali těmto konfliktům zabránit a vést své země k míru a klidu.

V tuto chvíli ale prosíme zvláště za všechny nemocné, njene tou virózou, kterou trpí mnoho lidí po celém světě, ale také za lidi ostatní, které tráúí všelijaké nemoci, na které se mnohdy v tuto chvíli zapomíná. Utišuj jejich bolesti, dávej jim naději a posiluj je. Zároveň také prosíme za všechny, kdo se o tyto nemocné starají. Chraň je, aby se nenakazili a mohli sloužit mnohým.

Pane, dávej nám sílu v každodenním životě, dokazovat svou víru nejen slovy, ale hlavně činěním dobra v tomto světě zla a hříchu. Použivej každého z nás, abychom byli učedníky ukazujícími k Tvému království.

Dávej Ducha svatého, který by proměňoval srdce mnohých k tomu, aby Tvé království se zde rozhojňovalo. A tak Tě prosíme, Pane, Ty sám dej, abychom se zde směli co nejdříve všichni sejít kolem Tvého stolu, ke slyšení Tvého slova.

Společně voláme k tvému Otci modlitbou, kterou jsi nás ty sám naučil: **Otče náš...**

Kancionál: 431,1-4

Poslání:

Pán Ježíš praví: ³⁴ *Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.* ³⁵ *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.* (J 13:34-35)

Požehnání:

At' vám Hospodin žehná. At' vás všechny provází Hospodin svou dobrotou a milosrdenstvím. Amen.

Píseň (5): 347